

Půl roku v sedle a okolo jen divočina

Zkušení cestovatelé Martin a Renata Stillerovi se po půl roce vrátili z Ameriky. Projeli ji na kolech.

Jan Smekal, Petra Sasínová
Frýdek-Místek

Manželé Stillerovi si splnili sen. Projeli Ameriku. Nadřeli se, na kolech našlapali sedm tisíc kilometrů a dalších 340 kilometrů nachodili pěšky v národních parcích.

„První měsíc jsme byli na Kubě, pak dva týdny v Mexiku a pět měsíců v parcích v USA. Stejným úsekem byl jihozápad USA. Bylo to krásné,“ shrnuje třicetiletý Martin Stiller.

S manželkou Renatou se na cestu dlouho připravovali. „Poctivě jsme trénovali, šetřili každou kačku. Nemáme dům, jen malinký byt a starší auto, nekouříme, nepijeme, nechodíme po hospodách,“ líčí Stiller. Touha poznat krásy Ameriky a prověřit své fyzické možnosti byla velká. Pro Stillera to ale nebyla první extrémní pouť. Už dříve procestoval napříč Austrálií. Zato jeho žena nikdy takovou cestu neabsolvovala.

„Nebyla jsem žádný velký cyklista. Předtím jsem dlouho pracovala v jednom frýdecko-místeckém vydavatelství. Kvůli expedici jsem tam dala výpověď a teď jsem začala studovat

vysokou školu,“ vysvětluje. Její manžel pracuje pro rakouskou spedici jako koordinátor dopravy. Kvůli expedici musel z firmy také odejít. „To bylo nejtěžší rozhodnutí, protože jsem opustil dobré místo. Risknul jsem to. Firma nakonec rozhodla, že mne chce zpátky. Z letiště přímo do kanceláře,“ říká Stiller.

Skoro všechno si platili sami. Od sponzorů dostali stan, jedno kolo, vodotěsné brašny, nějaké oblečení.

Pohádková noc v bílých dunách

V sedle kol strávili celé dny a velké pohodlí neměli ani v noci. „Většinou jsme spali ve volné přírodě. Někdy jsme celý týden neměli sprchu. Občas jsme nocovali v kempech. Výjimečně nás lidé pozvali k sobě domů. Poznali jsme moc fajn lidi. Motely jsme využívali zcela minimálně,“ vypráví Stiller.

Za jeden den najeli i sto kilometrů. „Někdy to bylo kruté. Ale asi nikdy bych nemohl jet na zájezd s cestovkou, válet se u moře a chodit po plážových

restauracích,“ vysvětluje Stiller. Na kolech nebo pěšky se Stillerovi dostali i tam, kam skoro nevedou žádné cesty.

„Fantastická byla bílá poušť - White Sands, kde jsou desítky kilometrů čistých bílých dun. Bylo tam jako v pohádce. Uprostřed dun jsme také spali,“ vzpomíná Stiller.

Navštívili jedno z nejteplejších míst planety, Údolí smrti. „Death Valley bylo pro mne velkým otazníkem. Měl jsem obavu, jestli jsem to nepřehnal. Přes den tam bylo jednapadesát stupňů ve stínu a v noci osmatřicet. V úporném vedru jsme museli vyšlapat dva třicetkilometrové kopce,“ popisuje cestovatel.

Putování manželů Stillero-vých skončilo v San Francisku. „Přivítání u našich hostitelů bylo působivé. Přijeli jsme k nim přesně ve chvíli, kdy jsme měli na tachometru sedm tisíc kilometrů. Oni sice nebyli doma, ale nechali nám otevřenou garáž a na zemi nápis v češtině: Vítejte, gratuluji. V troubě byla večeře a pokoj pro nás krásně nachystaný, i s českou, americkou, rakouskou, mexickou a kubánskou vlajkou,“ popisuje Stiller.

Stiller žije pět let ve Vídni, jeho žena za ním dojíždí z Frýdku-Místku, odkud oba pocházejí. „Ale není to definitivní. Rádi bychom se usadili někde v Beskydech,“ plánuje Stillerová.

Foto archiv manželů Stillerových